

Štvrtá pôstna nedeľa A

19. marec 2023

Jn 9, 1 – 41

Milé sestry a bratia v Kristovi

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešnú nedeľu nazývame aj nedeľou radosti. Pripomína nám blížiace sa sviatky. Na druhej strane nás ale pôstne obdobie nabáda k zmene pohľadu, teda k pokániu. Pre väčšinu z nás pokánie predstavuje vážny výraz tváre, ľútosť nad svojimi previneniami, pripomenutie si vlastných nedokonalostí a nakoniec spoveď. To vo väčšine z nás nevzbudzuje pocit radosti, skôr naopak. Ale možno je to celé inak a chybné je skôr naše chápanie pokánia.

Iné nazeranie na pokánie ako cestu k novému radostnejšiemu chápaniu života, nám ponúkajú aj dnešné texty. Evanjelium hovorilo o videní, o návrate zraku slepcovi, ktorému Ježiš vrátil zrak.

Slepota človeka vylučuje zo života – slepý nevidí nič z toho, čo sa deje okolo neho, jeho kontakty so svetom sú obmedzené, je odkázaný na druhých ľudí. Druhí mu musia opísať, čo vidia. Dnešné evanjelium ale naznačuje, že nielen slepec bol v tomto príbehu izolovaný od života, od ostatných. Naznačuje nám aj slepotu fyzicky zdravých ľudí. V dnešnom evanjeliovom príbehu boli izolovaní voči životu a svojim blízkym všetci zúčastnení - mali okolo seba vybudovaný múr.

Medziludský chlad, nezáujem o človeka tu prejavili aj Ježišovi učeníci. Namiesto spoluúčasti s trpiacim, s chorým človekom, ich zaujíma skôr teoretická otázka kto zhrešil, kto je príčinou jeho postihnutia. Utrpenie chápali mechanicky ako boží trest za previnenie, za hriechy. Teoretická otázka bola pre nich dôležitejšia, ako pomoc druhému v jeho trápení. Rovnako ani farizeji sa nedokázali vcítiť do utrpenia handicapovaného, odstrčeného človeka. Namiesto postihnutého ich zaujímal, že Ježiš uzdravoval v sobotu. Poburovalo ich, že Ježišovo správanie nezapadalo do ich predstavy náboženstva. A dokonca aj rodičia postihnutého si ponechali odstup od situácie. Zo strachu neodpovedajú na otázky farizejov priamo, ale posielajú ich pýtať sa za ich synom.

Spoluúčasť v príbehu preukázal len Ježiš samotný. Neváhal vstúpiť do kontaktu s postihnutým. Pre Ježiša nebol slepec objektom, ale trpiacim človekom, ktorý potreboval pomoc. Preto nerozprával o ňom, ani nepoučoval. Namiesto toho sa dotýka postihnutého. Robí blato a potiera mu ním oči. (Podobne ako Boh z hlíny obrazne povedané tvorí prvého človeka) Potom ho povzbudzuje: choď a umy sa. Vplyvom Ježišovho konania sa slepec stáva druhým, otvoreným pre život, človekom, ktorý naozaj vidí. Skláňa sa pred Ježišom a vyznáva svoju vieru v neho.

Ježiš ukázal cirkvi prístup k druhým ľuďom, predovšetkým tým, ktorí sú zaznávaní. O cirkvi hovoríme že má byť matkou, milujúcou matkou, ktorá sa nebojí skloniť sa ku svojim deťom. Práve o to sa snaží terajší sv. Otec František. Nebojí sa objatia a dotyku trpiaceho, odstrčeného človeka. Sv. Otec nám naznačuje, že chudobní dnes nie sú len doslovne chudobní, bezdomovci, ktorí často len kalkulujú s našou solidaritou, ale chudobnými sú predovšetkým tí ostatnými odstrčení, zaznávaní. Pápež práve im preukazuje náklonnosť cirkvi, akú Ježiš preukazoval trpiacim. Bez toho aby moralizoval, kládol si otázku po hriechu. Preukazuje náklonnosť, ktorá je až materského charakteru. Je zaujímavé, ako sa

prítom opakuje situácia z evanjelia. Aj dnes mnohí z tých, ktorí sa pasujú za spravodlivých, pápežovi jeho blízkosť chudobným, bezvýznamným vyčítajú. Pri 10 ročnom jubileu pontifikátu Františka v Katol. Týdenníku ktosi povedal, že niektorí by radšej videli bohužiaľ cirkev ako matku, ktorá so svojimi deťmi komunikuje cez písomné dokumenty a dekréty.

Dnešná nedeľa nás vyzýva, aby sme skutočným pokáním, zmenou pohľadu očistili svoj duchovný zrak. Mali by sme ho očistiť práve tam, kde zákal (nie ten šedý či zelený, ale duchovný) nám bráni byť otvorenými voči životu, druhým ľuďom, voči Bohu. Pôst, doba pokánia nás chcú priviesť k lepšiemu pohľadu na život, na druhého človeka, k lepšiemu vzťahu s Bohom. Skutočné pokánie predstavuje zmierenie sa. K tomu potrebujeme odpustenie – najprv od Boha, ale potom potrebujeme aj my odpustiť – druhému, druhým a nakoniec aj sami sebe. Ak to dokážeme – uvidíme, že to nie je neradostná procedúra ale naopak –niečo radostné. Skutočné pokánie, skutočné zmierenie sa je dôvod k radosti. Nielen dnes, ale počas celého pôstneho obdobia.

Prosme, aby sme ani my nezostali duchovne slepými. Aby sme si sami nezhatali cestu k druhým ľuďom, k životu, k sebe samotnému a nakoniec aj voči Bohu.

Viliam Arbet